

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/59/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010069
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2316010069.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanému K. J., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Galante zo dňa 1.6.2016, sp. zn. 1T/10/2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8.9.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného K. J., nar. XX.X.XXXX zamieťa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný K. J. uznaný za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že dňa 25.08.2015 v čase približne o 13.50 hod. v H., nezisteným spôsobom, bez súhlasu vlastníka vošiel do rodinného domu so súpisným číslom X, ktorého vlastníkom je jeho otec V. J., kde zotrval až do príchodu hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru v Sládkovičove, napriek tomu, že mu už dňa 13.4.2014 bol na tejto adrese zrušený trvalý pobyt a dňa 24.8.2015 bol vyzvaný, aby sa na predmetnej adrese už nezdržiaval.

Za to súd obžalovanému podľa § 194 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu a domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V dôvodoch odvolania poukázal predovšetkým na to, že výsledkami vykonaného dokazovania mu nebolo preukázané, že by sa v dome svojho otca zdržiaval neoprávnene, pričom okresný súd dôkazy vykonané v predmetnej trestnej veci vyhodnotil účelovo, jednostranne v jeho neprospech a zdôraznil, že z výpovedí jeho otca V. J. nie je jednoznačne a bez pochybností preukázané, či mal alebo nemal oprávnenie do nehnuteľnosti vstupovať a zdržiavať sa tam, a to aj napriek tej skutočnosti, že na adrese rodinného domu nemal vedený trvalý pobyt. Jeho otec v jeho výpovedi uviedol, že deň pred incidentom spolu pozerali televízor, zdržiaval sa s jeho súhlasom v dome a v dome aj prespal, pričom z domu odchádzal a následne do domu prichádzal dôvodne a v domnienke, že tam zotrvať môže. V súvislosti s tým poukázal na to, že jeho otec sa na hlavnom pojednávaní rozplakal a vyslovil sa, že nemal záujem na tom, aby jeho syn dostal taký vysoký trest. V ďalšej časti odôvodnenia poukázal na to, že v prípravnom konaní sa k samotnému skutku priznal a svoj skutok aj úprimne oľutoval. Rovnako z jeho výpovedí na hlavnom pojednávaní jednoznačne svedčí jeho priznanie sa ku skutku, pričom zdôrazňuje, že jeho vyhlásenie, že sa cíti byť nevinným bolo plne podmienené tým, že má a mal zato, že v dome otca sa zdržiaval opodstatnene a s jeho súhlasom, pretože i konanie samotného otca k tomu nasvedčovalo. Z uvedeného dôvodu preto okresný súd mal zohľadniť poľahčujúcu okolnosť v

zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa ku skutku priznal a čin oľutoval. I v tomto smere preto považuje rozsudok okresného súdu za nezákonný pokiaľ ide o samotné uloženie trestu.

Zástupca krajského prokurátora navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok okresného súdu považoval za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Tr. por. a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a to prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušným ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá a preto krajský súd v podrobnostiach na vyššie uvedené dôkazy len poukazuje.

Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpoveď samotného poškodeného a to otca obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovaný keď začal fetovať, už si s ním nevedel dať rady, nedal si povedať, a to čo robil sa nedalo už vydržať. Potom synovi zrušil trvalý pobyt, ktorý mal u neho a túto skutočnosť mu aj povedal. Okrem toho mu povedal, že keď nebude fetovať a robiť zle, môže s ním bývať, ale potom už ho vykázal z domu a viackrát mu aj povedal, že si neželá, aby tam chodil. V kritický deň, keď rozbil skrine už mu pretiekol pohár a preto zavolať na neho policajtov. Posielal ho aj do liečebne, ale neurobil to. Potreboval asi takúto facku od života. Bol by rád, keby sa domov vrátil ale iba vtedy, ak nebude sfetovaný. Z výpovede poškodeného je teda nepochybné, že tento o zámeroch a o prianiach svojho otca jednoznačne musel vedieť, a bol aj uzrozumený s tým, že v prípade, že sa nebude správať požadovaným spôsobom, jeho spoločnosť otec v byte nestrpí, čo sa aj udialo v konečnom dôsledku v kritickom dni. Neobstojí obrana v tom smere, že sa mohol takto domnievať, pretože bol jasne zo strany otca upozornený na to, že má tam zrušený pobyt a môže sa tam vrátiť len vtedy, keď nebude fetovať a nebude robiť zle. V súvislosti s touto skutočnosťou je potrebné poukázať i na samotné správanie sa obžalovaného, kedy za správanie vo vzťahu k svojmu otcovi bol i priestupkovo prejednaný. Bol tiež prejednaný za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 139 ods. písm. c/ Tr. zák. a to trestným rozkazom Okresného súdu v Galante pod sp. zn. OT/145/2015 zo dňa 5.7.2015 právoplatného dňa 5.7.2015, kde mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, ktorého prečinu sa dopustil práve voči svojej matke. Už i z tejto skutočnosti je teda zrejmé, že správanie sa obžalovaného je neakceptovateľné, opakované vo vzťahu k svojim rodičom, a preto v tomto smere krajský súd obrane obžalovaného neuveril. Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vinu obžalovaného preukazujú a v tomto smere preto krajský súd poukazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody prvostupňového rozsudku.

Rovnako krajský súd neakceptoval námietku obžalovaného v tom smere, že okresný súd pri ukladaní trestu nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. a neprihliadol na to, že spáchanie trestného činu doznal a oľutoval, pričom je potrebné zdôrazniť, že takéto vyjadrenia obžalovaného sú neopodstatnené už i zo samotného obsahu svojho odvolania ako i z prednesu na verejnom zasadnutí, kde svoju vinu jednoznačným spôsobom spochybňoval. Za takéhoto stavu jeho tvrdenia o tom, že sa k trestnej veci priznal sú neakceptovateľné.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že okresný súd nepochybil ani pri úvahách o druhu a výmere trestu a obžalovanému uložil trest v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zák., keď v dostatočnej miere zväžil všetky rozhodujúce okolnosti jednak charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, kde pri prevahe priťažujúcich okolností správne postupoval, keď zvýšil spodnú hranicu základnej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo v danom prípade predstavuje trestnú

sadzbu od 4 rokov 8 mesiacov do 8 rokov , pričom v tomto rozpätí uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby, ktorý trest podľa názoru krajského súdu je trestom primeraným a zodpovedajúcim zákonu.

Rovnako správne okresný súd postupoval, aj keď obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10-tich rokoch obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného K. J. ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný K. J. uznaný za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že dňa 25.08.2015 v čase približne o 13.50 hod. v H., nezisteným spôsobom, bez súhlasu vlastníka vošiel do rodinného domu so súpisným číslom X, ktorého vlastníkom je jeho otec V. J., kde zotrval až do príchodu hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru v Sládkovičove, napriek tomu, že mu už dňa 13.4.2014 bol na tejto adrese zrušený trvalý pobyt a dňa 24.8.2015 bol vyzvaný, aby sa na predmetnej adrese už nezdržiaval.

Za to súd obžalovanému podľa § 194 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu a domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V dôvodoch odvolania poukázal predovšetkým na to, že výsledkami vykonaného dokazovania mu nebolo preukázané, že by sa v dome svojho otca zdržiaval neoprávnené, pričom okresný súd dôkazy vykonané v predmetnej trestnej veci vyhodnotil účelovo, jednostranne v jeho neprospech a zdôraznil, že z výpovedí jeho otca V. J. nie je jednoznačne a bez pochybností preukázané, či mal alebo nemal oprávnenie do nehnuteľnosti vstupovať a zdržiavať sa tam, a to aj napriek tej skutočnosti, že na adrese rodinného domu nemal vedený trvalý pobyt. Jeho otec v jeho výpovedi uviedol, že deň pred incidentom spolu pozerali televízor, zdržiaval sa s jeho súhlasom v dome a v dome aj prespal, pričom z domu odchádzal a následne do domu prichádzal dôvodne a v domnienke, že tam zotrvať môže. V súvislosti s tým poukázal na to, že jeho otec sa na hlavnom pojednávaní rozplakal a vyslovil sa, že nemal záujem na tom, aby jeho syn dostal taký vysoký trest. V ďalšej časti odôvodnenia poukázal na to, že v prípravnom konaní sa k samotnému skutku priznal a svoj skutok aj úprimne oľutoval. Rovnako z jeho výpovedí na hlavnom pojednávaní jednoznačne svedčí jeho priznanie sa ku skutku, pričom zdôrazňuje, že jeho vyhlásenie, že sa cíti byť nevinným bolo plne podmienené tým, že má a mal zato, že v dome otca sa zdržiaval opodstatnene a s jeho súhlasom, pretože i konanie samotného otca k tomu nasvedčovalo. Z uvedeného dôvodu preto okresný súd mal zohľadniť poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa ku skutku priznal a čin oľutoval. I v tomto smere preto považuje rozsudok okresného súdu za nezákonný pokiaľ ide o samotné uloženie trestu.

Zástupca krajského prokurátora navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok okresného súdu považoval za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Tr. por. a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a to prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušným ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá a preto krajský súd v podrobnostiach na vyššie uvedené dôkazy len poukazuje.

Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpoveď samotného poškodeného a to otca obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovaný keď začal fetovať, už si s ním nevedel dať rady, nedal si povedať, a to čo robil sa nedalo už vydržať. Potom synovi zrušil trvalý pobyt, ktorý mal u neho a túto skutočnosť mu aj povedal. Okrem toho mu povedal, že keď nebude fetovať a robiť zle, môže s ním bývať, ale potom už ho vykázal z domu a viackrát mu aj povedal, že si neželá, aby tam chodil. V kritický deň, keď rozbil skrine už mu pretiekol pohár a preto zavolať na neho policajtov. Posielal ho aj do liečebne, ale neurobil to. Potreboval asi takúto facku od života. Bol by rád, keby sa domov vrátil ale iba vtedy, ak nebude sfetovaný. Z výpovede poškodeného je teda nepochybné, že tento o zámeroch a o prianiach svojho otca jednoznačne musel vedieť, a bol aj uzrozumený s tým, že v prípade, že sa nebude správať požadovaným spôsobom, jeho spoločnosť otec v byte nestrpí, čo sa aj udialo v konečnom dôsledku v kritickom dni. Neobstojí obrana v tom smere, že sa mohol takto domnievať, pretože bol jasne zo strany otca upozornený na to, že má tam zrušený pobyt a môže sa tam vrátiť len vtedy, keď nebude fetovať a nebude robiť zle. V súvislosti s touto skutočnosťou je potrebné poukázať i na samotné správanie sa obžalovaného, kedy za správanie vo vzťahu k svojmu otcovi bol i priestupkovo prejednávaný. Bol tiež prejednávaný za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 139 ods. písm. c/ Tr. zák. a to trestným rozkazom Okresného súdu v Galante pod sp. zn. OT/145/2015 zo dňa 5.7.2015 právoplatného dňa 5.7.2015, kde mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, ktorého prečinu sa dopustil práve voči svojej matke. Už i z tejto skutočnosti je teda zrejmé, že správanie sa obžalovaného je neakceptovateľné, opakované vo vzťahu k svojim rodičom, a preto v tomto smere krajský súd obrane obžalovaného neuveril. Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností viny obžalovaného preukazujú a v tomto smere preto krajský súd poukazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody prvostupňového rozsudku.

Rovnako krajský súd neakceptoval námietku obžalovaného v tom smere, že okresný súd pri ukladaní trestu nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. a neprihliadol na to, že spáchanie trestného činu doznal a oľutoval, pričom je potrebné zdôrazniť, že takéto vyjadrenia obžalovaného sú neopodstatnené už i zo samotného obsahu svojho odvolania ako i z prednesu na verejnom zasadnutí, kde svoju vinu jednoznačným spôsobom spochybňoval. Za takéhoto stavu jeho tvrdenia o tom, že sa k trestnej veci priznal sú neakceptovateľné.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že okresný súd nepochybil ani pri úvahách o druhu a výmere trestu a obžalovanému uložil trest v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 Tr. zák., keď v dostatočnej miere zvážil všetky rozhodujúce okolnosti jednak charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, kde pri prevahe priťažujúcich okolností správne postupoval, keď zvýšil spodnú hranicu základnej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo v danom prípade predstavuje trestnú sadzbu od 4 rokov 8 mesiacov do 8 rokov, pričom v tomto rozpätí uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby, ktorý trest podľa názoru krajského súdu je trestom primeraným a zodpovedajúcim zákonu.

Rovnako správne okresný súd postupoval, aj keď obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10-tich rokoch obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného K. J. ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.